

— Чини ми се, че много ги изгалвате, рече той, когато госпожа Братакова излезе. Той пръв пъхъ си позволи тая скромна бълбжка на приятеля си.

Братаковъ го погледна въпросително.

— Споредъ мене, подзе Панчовъ храбро — той сега рече да искаже едно мнѣние, което отдавна стѣснението го неостави да каже Братакову — ти разваляшъ дѣцата си, Братаковъ, извини.... Не туряшъ никакво ограничение на тѣхнитѣ инстинкти, а у дѣцата най-първо лошитѣ инстинкти се събуждатъ, и развиватъ послѣ въ наклонности, въ пороци, които сетне ни училището, ни животътъ неможатъ да поправатъ.

— Кое ти наричанъ лоши инстинкти? попита Братаковъ, като заглади силно мъхътъ по изприщеното си лице.

— Напримѣръ, всичко това на което вие се въсторгавахте, ти и госпожата, ей-сега-ей, въ Славомирча: подигравкитѣ съ по-старитѣ, побойничеството, обиждане другаритѣ си, лошитѣ изражения и прочие. Ако ми позволешъ—азъ знамъ, че бащината любовъ всичко извинява и търпи—но на твое мѣсто не бихъ съ такова поведение изхабилъ дѣцата си... Напримѣръ, азъ не бихъ допустналъ и това...

Панчовъ недовърши, а само посочи съ погледъ стаята, дѣто се дигаше врявата.

— Бре, я мълчете тамъ! извика повелително Братаковъ къмъ дѣцата, па се обърна къмъ Панчова!

— Видишъ ли, Панчовъ, подзе той, като си пакъ заглади лицето, азъ имамъ съвсѣмъ друго мнѣние по тоя въпросъ. Ти казвашъ, че отъ бащинска слабостъ оставамъ да праватъ това. Лъжешъ се. Не отъ слабостъ, или отъ обичъ, а